

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. **Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 3.**

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀρρίνου. (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου. (συνέχεια). — Ἐρρίκου Ριβιέρ: ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ, μετάφρασις Πέτρου Βενέρη. (συνέχεια).

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προπληρωσία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον: τὴν *Βιρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γουαίκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Δακωριστὸν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγιον*, τὴν *Μεθύσου Τέλειον*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ Γεράρδος ἐνόησε τὴν σκητὴν καὶ ὤδευσε μὲ τὸ μέτωπον ὠχρόν, τὰ ὄμματά ἀπαστράπτοντα καὶ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους πρὸς τὸν μαρκήσιον Λουβοά, ὅστις τὸν ἀνέμενεν εὐσταθῶς.

— Εἶνε ὁ μαρκήσιος Λουβοά, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς του ὁ Ἰασπίνος.

— Τὸν ἀνεγνώρισα πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὑψηλοφώνως ὁ Γεράρδος, καὶ ἐπεθύμουν νὰ μάθω τί ἔρχεται νὰ κάμῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου ὁ κύριος Λουβοά, διατί ἀπάγει, ἀκουσίως αὐτῆς, τὴν νεάνίδα ταύτην, καὶ διατί εὐρίσκω τὴν μητέρα μου θνήσκουσαν.

— Ἀπαντήσατέ μου σεις, εἶπεν ὁ μαρκήσιος μετὰ ψυχρῆς ἀγερωχίας, ἐπειδὴ δὲ λαλεῖτε πρὸς ἀνώτερόν σας, ἀφαιρέ-

σατε τὸν πλόν σας, ὑπολογαγὲ Λαβερνή. Ὁ Γεράρδος ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν καὶ προσέκλινεν.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπε σφιγγὼν τοὺς ὀδόντας, ἐλησμόνουν ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ὅθ τὸ ἐνθυμηθῶ ἀμέσως.

— Μὲ ποῖον δικαίωμα εὐρίσκεσθε ἐδῶ; ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά. Εἶσθε λιποτάκτης; Ὁ ἐν Ἰταλίᾳ στρατὸς ἐπανάηθη; Ποῦ εἶνε ἡ ἀδεία σας;

— Ἐχω κατὶ καλλίτερον ἀπὸ ἀδείαν, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος. Ὁ κύριος Κατινὰ μὲ ἐπεφόρτισε νὰ μεταβῶ εἰς Βαλενσιέν, ὅπου τὸν διατάξατε νὰ πέμπῃ τὰς πρὸς ὑμᾶς ἀναφορὰς του, εὐρίσκομαι δὲ εἰς τὸν δρόμον τοῦ Βαλενσιέν.

— Ἐχετε ἐπιστολὴν πρὸς ἐμὲ καὶ σταματᾶτε καθ' ὁδὸν καὶ δὲν μοῦ τὴν ἐχειρίσατε ἀκόμη; εἶπεν ὁ Λουβοά.

— Ἴδου αὐτή, εἶπεν ὁ Γεράρδος ἐξάγων ἐκ τοῦ κολοβίου του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κατινὰ.

Ἦτο ἡ ἔκθεσις τῆς μάχης τῆς Στρυφάρδης, τῆς λαμπρῆς ἐκείνης καὶ ἀποφασιστικῆς νίκης, δι' ἧς ἀφηρεῖτο τὸ Πεδεμόντιον ἀπὸ τῆς κατοχῆς τοῦ δουκὸς τῆς Σαβοΐας.

Ὁ Λουβοά ἀπαθῆς ἀνέγνω τὴν ἔκθεσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς σιγῆς, ὡς νὰ εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου του. Ἀνέγνωσε μὲ τὴν ἀτάραχον καὶ ἀπληστον προσοχὴν ἀνδρὸς πεπειραμένου, καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν, εἶπεν:

— Ὁ κύριος Κατινὰ διατείνεται ὅτι προσεφέρατε εἰς τὸν βασιλέα μεγάλας ὑπηρεσίας· δυστυχῶς ὅμως δι' ὑμᾶς τὸ ἐγκλημα ὅπερ διεπράξατε, ἐνεργούντες τὴν ἀπαγωγὴν τῆς μοναχῆς ταύτης, ἐπισκιάζει πᾶσαν τὴν ἀξίαν σας. Ἄλλως τε ὁ βασιλεὺς θὰ κρίνῃ.

— Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ὑπηρεσία τοῦ βασιλέως, εἶπεν ὁ Γεράρδος μετὰ φωνῆς ἀπειλητικῆς, καὶ τώρα, ἀφοῦ ἐλάθετε τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποίαν εἶχα διαταγὴν νὰ σας κομίσω, δὲν ἔχω πλέον καμμίαν ὑπόθεσιν μαζὶ σας, καὶ σεις οὐδὲν ἔχετε πλέον ν' ἀπαιτήσετε παρ' ἐμοῦ. Εὐρίσκομαι ἐν τῇ οἰκίᾳ μου καὶ δύναμαι νὰ σας ζητήσω λόγον περὶ τῆς διαγωγῆς σας.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ ἀπειλήτε! ἀνεφώνησεν ὁ Λουβοά, ὅστις ἐκράτει τὴν Ἀντωνιέτταν, ἐνθ' ἡ κόμησσα ἔπεινεν αὐτομάτως ἰκέτιδας χεῖρας πρὸς τὸν Γεράρδον.

— Ὅθ μὲ ἐννοεῖτε, ἐὰν ἦσθε στρατιωτικός, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπιθετικός, ὅθ μὲ ἐννοεῖτε ἂν δὲν ἦσθε τόσο ἀνάνδρος, ὥστε νὰ ἔρχεσθε μὲ χωροφύλακας διὰ νὰ ἐκφοβίσετε μίαν γυναῖκα.

— Υἱέ μου! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα ἐντρομος.

— Μὲ ὑβρίζετε, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Λουβοά, ὠχρὸς ἀλλ' ἀπαθῆς ἐν τῇ ὀργῇ του. Δὲν ἤλθα διὰ νὰ ἐκφοβίσω μίαν γυναῖκα· ἤλθα διὰ νὰ τιμωρήσω τὴν ἀπαγωγὴν καὶ τὴν ἱεροσυσίαν, ἐπειδὴ δὲ ἐλησμονήσατε ποία εἶνε ἡ θέσις σας ἀπέναντί μου, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως σας συλλαμβάνω.

Ὁ Γεράρδος ἀπήντησεν εἰς τὸν μαρκήσιον διὰ κραυγῆς λυσσώδους καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ζῆφος. Ὁ Λουβοά ἐνευσεν καὶ οἱ χωροφύλακες ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν θύραν, ἡ κόμησσα ἀνηγέρθη ὡς ζῶσα εἰκὼν τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ θανάτου. Καθικέτευσε τὸν Λουβοά ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της ἀφώνως, διότι φωνὴν δὲν εἶχε πλέον, ἀλλὰ μὲ νεύματα, τὰ ὅποια ἤθελον συγκινήσει καὶ τίγριν.

Ὁ Ἰασπίνος περίτρομος ἐφώναζε καὶ συνῆπτε τὰς χεῖρας. Ὁ Ἀμούρ ἐδείκνυε τοὺς λευκοὺς ὀδόντας του, οἱ δὲ ὑπηρετῆται εἶχαν ὀπλισθῆ ὅπως ὑπερασπίσωσι τὸν νεαρόν των κύριον.

— Ἐξέλθετε ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, εἰδεμὴ θὰ φονευθῆτε καὶ οἱ πέντε, εἶπεν ὁ Γεράρδος δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὴν πύλην τοῦ πύργου, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ κρημνίσω ἐφ' ὑμῶν τὴν οἰκίαν ταύτην μέχρι τοῦ τελευταίου λίθου.

— Ἐστω, ἀπήντησεν ὁ Λουβοά, ἀλλὰ θὰ μεταμειληθῆτε, διότι ἤλθετε εἰς Λαβερνή σήμερον καὶ διότι ἐπροφέρετε τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους πρὸ μικροῦ ἤκουσα. Ἀπαγάγετε τὴν δεσποινίδα σας, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς χωροφύλακας.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐσταμάτησε τὴν χεῖρα τοῦ Γεράρδου, ὅστις ἐποίει ἤδη κίνημα διὰ νὰ τὴν κρατήσῃ.

— Τὴν μητέρα σου! ἐπιθύρισε.

Ὁ Γεράρδος ἐστράφη περιδεής· ἡ κόμησησα, καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς τελευταίας ταραχῆς τῆς σκηνῆς ἐκείνης, εἶχεν ἀνατραπῆ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Ἰασπίνου· τὸ αἷμα ἐκ τῆς καρδίας ἀνήρητο ἐπὶ τὰ χεῖλη τῆς βάρφου αὐτὰ δι' ἐρυθροῦ ἀφροῦ.

Ταυτοχρόνως ὁ μαρκήσιος Λουβοά ἐξήλθε μετὰ τῆς νεάνιδος.

— Χαῖρε! εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα, χαῖρε!

— Καλὴν ἐντάμωσιν! ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος σχεδὸν παράφρων ἐκ τοῦ διπλοῦ ἐκείνου ἄλλους.

— Ναί, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, καλὴν ἐντάμωσιν.

Καὶ ἐξήλθε τοῦ πύργου μετὰ τῆς ἀπισίου συνοδίας του.

Τότε ἡ κόμησησα ἠσθάνθη ὅτι ἡ ζωὴ τῆς ἐξέλιπεν· ἔθλιψε σπασμωδικῶς τὰς δύο χεῖρας τοῦ Γεράρδου γονυπετοῦς πρὸ αὐτῆς.

— Γιέ μου, εἶπε διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης, θὰ μείνης μ' ἕνα φοβερὸν ἐχθρόν, ἀλλά... σου ἀφίω ἐν στήριγμα... Δόσε μου μίαν γραφίδα... χάρτην... Σήκωσε τὴν χεῖρά μου... γρήγορα, γρήγορα!.. ὦ, δός μου τὸν καιρὸν νὰ γράψω, Θεέ μου!

Βῆς αἱματηρὰ διέκοψε τὴν φωνὴν τῆς. Ἐφαίνοντο τρέχοντες περὶ αὐτῆς οἱ θεράποντες ἐπτοημένοι, ἀλληλωθόμενοι μετὰ κραυγῶν ἀπελπισίας.

— Ἄ! ἐπιθύρισε ἡ ἀτυχῆς γυνή, ἥς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκάλυπτεν ἤδη ὁ ζόφος τοῦ θανάτου, δὲν αἰσθάνομαι πλέον, δὲν βλέπω πλέον, δὲν δύναμαι λοιπὸν νὰ τὸν σώσω!.. Ὁ ἀποθάνω χωρὶς νὰ μάθῃ ὅτι...

Ὁ Ἰασπίνος ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς. Δὲν ἦτο πλέον ὁ ἀφελὴς ἀλιεὺς τῶν κυπρίνων, ὁ πωλητὴς τῶν κερασιῶν. Ἡ ὠχρὰ μορφή τοῦ μικροσώμου ἀββᾶ ἠύλακτο ὑπὸ δακρύων ἀποξηρανθέντων, τὸ δὲ ὄμμα του ἔλαμπεν ἐξ εὐφροσύνης καὶ θάρρους.

— Εἶνε περιττὸν νὰ τὸ μάθῃ... εἶπε πρὸς τὴν κόμησησαν ἀπομάσσω τὸ ψυχρὸν μέτωπόν τῆς.

— Διατί; ἠρώτησεν αὐτὴ ἔκθαμβος ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ μεταβολῇ τοῦ Ἰασπίνου.

— Διότι τὰ γνωρίζω ὅλα ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος καὶ τοῦτο ἀρκεῖ.

Ἡ κόμησησα ὑπανηγέρθη βιαίως, αἱ κόρακι τῶν ὀφθαλμῶν τῆς διεστάλησαν, τὸ στόμα τῆς ἠνεώχθη μετ' ἐκπλήξεως.

— Τὰ γνωρίζεις!.. εἶπε, σύ, ἀββᾶ;

— Πρὸ εἰκοσι πέντε ἐτῶν, κυρία, ἀπήντησεν ἀπλῶς ὁ ἀββᾶς. Ὁθὰ μεταβῶ πρὸς αὐτὴν καὶ θὰ τῇ συστήσω τὸν Γεράρδον. Δύνασθε ν' ἀναπαυθῆτε ἐν εἰρήνῃ.

— Ἄ, Θεέ μου! φίλε μου!.. ἠρθρωσεν ὑποκόφως ἡ κόμησησα.

Εἶτα μετὰ παροφθαλμίας ἐξάλλου χαρᾶς,

— Γιέ μου! ἀνέκραξε περισφιγγούσα δι' ἀμφοτέρων τῶν βραχιόνων τὴν κεφαλὴν τοῦ Γεράρδου.

Ἡ κραυγὴ αὕτη ὑπήρξεν ὁ τελευταῖός

τῆς στεναγμῶς· προέδωκε τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ ὕστατου ἐκείνου ἀσπασμοῦ.

Αἱ νεκραὶ χεῖρές τῆς ἀεσπᾶσθησαν καὶ κατέπεσαν ἀδρανεῖς. Ὁ Ἰασπίνος ἔλαβε τὴν μίαν· ὁ Ἀμοῦρ ἤρχισε νὰ λείχῃ τὴν ἄλλην.

Ὁ Γεράρδος κεραυνόβλητος, ἐγονυπέτησε παρὰ τὸ πτώμα τῆς κομῆσης, ἥς ὁ ἀπλαγῆς ὀφθαλμὸς ἀπέμεινε προσηλωμένος ἐπὶ τῆς εἰκόνας τῆς κυρίας Μαιντενῶν.

Θ'

Αἱ ἀναεγριδῆς τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀρλαί

Ὁ γάμος τοῦ βασιλέως μετὰ τῆς κυρίας Μαιντενῶν, περὶ οὗ ὠμίλει ὁ ἀββᾶς Ἰασπίνος τόσον ἐλαφρῶς, μετ' αὐτοῦ δὲ πᾶσα ἡ Γαλλία καὶ ἡ Εὐρώπη, δὲν ἦτο μῶλα ταῦτα γεγονὸς ἐξηκριβωμένον καὶ βέβαιον, ὥστε ν' ἀσχολῆται τόσον περὶ αὐτοῦ ἡ κοινὴ φήμη.

Εἶνε ἀληθές ὅτι οὐδὲν διχιδίδεται ταχύτερον παρὰ τ' ἀπόκρυφα γεγονότα. Τὸ ἀπόκρυφον ἐν τῇ πολιτικῇ, ἐν τῷ ἔρωτι, ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, εἶνε τὸ μᾶλλον περιζήτητον ἔδρασμα διὰ πάντα πεπολιτισμένον ἄνθρωπον.

Ὁ περιβόητος αὐτὸς γάμος μετὰ τοῦ μεγίστου τῶν βασιλέων καὶ τῆς ταπεινότητος τῶν γυναικῶν, δὲν πάντες οἱ ἱστορικοὶ παρέλαβον ἐκ τῆς κοινῆς φήμης, ἐξεγείρει ἀκόμη συζητήσεις καὶ ἀρνήσεις. Δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ μᾶλλον σχολιασθὲν ἐκ τῶν μυστηρίων τοῦ αἰῶνος ἐκείνου, μετὰ τὸ τοῦ Σιδηροῦ Προσωπείου, μεθ' οὗ ἀποτελεῖ ζεύγος ὁ νυκτερινὸς γάμος, ὁ τελεσθεὶς ἐν Βερσαλλίαις ἐν ἔτει 1685.

Μίαν πρωτὴν χειμερινήν, τὴν ὥραν καθ' ἣν οἱ ἱεράρχαι, οὓς ἔφαλεν ὁ Βοαλώ, κοιμῶνται νωθρῶς ἐν τῇ μαλακῇ στρωμνῇ των, ὁ ἠδυπαθέστατος τῶν ἱεραρχῶν, κύριος Ἀρλαί δὲ Σαμβαλῶν, ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων, ἀφυπνίσθη πρὸ τῆς ἡμέρας.

Ἐνδύθει ἐν τάχει ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔκραξε τὸν πρωθιερέα του, ἐκπληκτον καὶ αὐτὸν ἐπίσης, διότι τὸν ἐξήγειραν κατὰ τοιαύτην ὥραν.

— Ἐτοίμασε, τῷ εἶπεν, ἐν ἄμφιον πρᾶσινον καὶ σημείωσε εἰς τὸ Λειτουργικόν, εἰς τὸ μέρος τῆς τελετῆς τοῦ γάμου.

Ὁ ἱερεὺς ὑπήκουσεν. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος διέταξεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ κατακλιθῇ ἐκ νέου, παρέλαβε τὰ χειρόκιά του, τὸ πρᾶσινον φαλόνιον καὶ τὸ Λειτουργικόν, εἰσῆλθεν εἰς ἄμαξαν καλῶς κεκλεισμένην καὶ διέταξε νὰ τὸν μεταφέρωσιν εἰς Βερσαλλίας, ὅπου, κατὰ τὸ λυκαυγές, ἤνωσεν εἰς γάμον τὸν βασιλέα μετὰ τῆς κυρίας Μαιντενῶν, πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ἀρχαίου παρεκκλησίου. Ὁ Μποντάν, θαλαμηπόλος τοῦ βασιλέως καὶ ὁ κύριος Μονσεβρέιλ, φίλος οἰκειότατος τῇ κυρίᾳ Μαιντενῶν, ἦσαν οἱ μόνοι μάρτυρες τοῦ συνοικεσίου.

Ὁ κύριος Ἀρλαί, μετὰ τὴν τελετὴν, συνέταξε τὴν γαμήλιον πράξιν, ἣν ὑπέγραψαν οἱ δύο νυμφεῖοι μετὰ τῶν μαρτύ-

ρων. Τὴν πράξιν ταύτην ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔθεσε μετὰ προφυλάξεως εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ τὴν παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ἀπελθών.

Ταῦτα λέγει ἡ ἱστορία, ἡ τοῦλάχιστον μία τῶν ἱστοριῶν· καθότι ἡ ἱστορία, ὡς ἡ ἀρχαία Φήμη, βλέπει ὡσαύτως δι' ἑκατὸν ὀφθαλμῶν γεγονὸς τι καὶ δι' ἑκατὸν στομάτων τὸ ἐξαγγέλλει. Ἀλλὰ δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι τὸ γεγονὸς φαίνεται κάλλιον διὰ τῶν ἑκατὸν ὀφθαλμῶν καὶ δημοσιεύεται σαφέστερον διὰ τῶν ἑκατὸν στομάτων. Ἀπεναντίας, συμβαίνει ὥστε ἕκαστος ὀφθαλμὸς νὰ βλέπῃ κατ' ἴδιον τρόπον καὶ ἕκαστος τῶν στομάτων νὰ διαλαλῇ τὸ πρᾶγμα διὰ τῆς σάλπιγγος κατ' ἴδιον πάλιν τρόπον· τοιοῦτοτρόπως δὲ ὁ κόσμος, ἀφοῦ ἀκούσῃ ἑκατὸν φήμας διαφόρους, δὲν ἠξέυρει ποῖαν νὰ πιστεύσῃ. Ὁ ἦχος καθίσταται θέμα, ἐφ' οὗ ἕκαστος ποιητῆς δύναται νὰ συνθέσῃ παντοῖα ποιήματα.

Τοῦ γάμου τελεσθέντος, ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐν τι μόνον ἐπόθει ἐπὶ πλέον, νὰ καταστῇ τὸ συνοικεσίον τῆς γνωστόν. Πλὴν ὤφειλε νὰ περιμένῃ. Ὁ βασιλεὺς ἠννόει μόνον νὰ νυμφευθῇ κυρίως. Ἐπρεπε ν' ἀποκρυβῶσιν αἱ ἀποδείξεις ἀπὸ τὸν κ. Λουβοά, τὸν φίλον τῆς κυρίας Μοντεσπᾶν, τῆς ὑποπεσούσης εἰς δυσμένειαν τὸν Λουβοά, ὅστις εἶχεν ἱκετεύσει ἐπὶ ματαίῳ τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' νὰ μὴ δώσῃ πρὸς τὴν κυρίαν Σακκρῶν τὴν χεῖρα, ἣν εἶχε δώσει πρὸς τὴν Μαρίαν Ὀθρεσίαν τὴν Αὐστριακὴν, τὸν Λουβοά, ὅστις ἡμερμνεῖ μετὰ τὴν ἀποσπασθεῖσαν ἐκ τῶν χειλέων τοῦ βασιλέως ὑπόσχεσιν, καὶ οὕτως ἡ ἐξέγερσις ἠδύνατο τὰ πάντα ν' ἀνατρέψῃ.

ὑπομονητικὴ καὶ ἐδραίουμένη κατὰ πᾶσαν νέαν πρόοδον ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐθεώρει ἑαυτὴν ἀρετὰ ἰσχυράν, ὥστε ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ὑπάτης βαθμίδος. Ἐν βῆμα ἀκόμη καὶ ἐμελλε νὰ καθεσθῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ἀλλ' ἀφοῦ κατῴρθωσεν ὅπως νυμφευθῇ αὐτὴν κυρίως ὁ βασιλεὺς, ἀφοῦ κατῴρθωσεν νὰ κρύψῃ εἰς τὰ σκότη τὴν ἐπιφυλακτικὴν πορείαν τῆς ἀπὸ τὸ ἀγρυπνον πνεῦμα τοῦ Λουβοά, τίνι τρόπῳ νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀγνοῇ τὸ πρᾶγμα, ὅπερ ἐμελλε νὰ καταπλήξῃ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην, πῶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ριθῇ μεθ' ὅλης τῆς κνυίας, ἣν ἔτρεφε κατὰ τοῦ νέου αὐτοῦ σχεδίου, νὰ τὸ κάμῃ νὰ ναυαγήσῃ, ἀφοῦ ἴσως καὶ ὁ βασιλεὺς μετὰ δυσαρρεσκείας ἐνέδιδεν εἰς αὐτό;

Ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐτήρησε στάσιν ὑποῦλον. Ἀπεφάσισε νὰ καταπλήξῃ πᾶσαν φήμην, νὰ ἐξαλείψῃ πᾶν ἔχνος, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ δῆλωσις θὰ ἐξερρήγνυτο ὡς βροντὴ, ἐπίστευσε δὲ ἀσφαλῶς ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τὸ τοιοῦτο, βασιζομένη ἐπὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐχεμυθίας τῶν τεσσάρων ἀτόμων, ἅτινα μόνον ἐγίνωσκον τὸν γάμον.

Ὁ κ. Μονσεβρέιλ, θαυμαστής καὶ φίλος τῆς, ἦτο ἡ εὐθύτης προσωποποιημένη ὁ Μποντάν εἰς τὰ μυστικὰ ἦτο τάφος ὁ Περλασαίτζ, ὁ πνευματικὸς τοῦ βασιλέως, συνεδέετο πρὸς τὸ μυστικὸν διὰ τῶν συμ-

φερόντων τοῦ τάγματος εἰς δ' ἀνῆκε, καὶ διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ συμφέροντος. Ὁ κύριος Ἀρλαί ἦτο πλάσμα τῆς κυρίας Μαιντενῶν, προσκληθεὶς ἐκ Ρουένης, ἦν ἐσκανδαλίζων, εἰς Παρισίους, ὅπου ἐσαυρίζετο διὰ τὴν ἐλαφρότητα τῶν ἠθῶν του. Ὁ κ. Ἀρλαί ἐξελέχθη ὡς ὁ συγκαταβατικώτατος τῶν ἱεραρχῶν, ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ὁποῖου ὁ βασιλεὺς ἠδύνατο καθ' ἐκάστην ν' ἀδικῆ τὸν Θεόν, σεβόμενος τὴν Ἐκκλησίαν.

Διὸ ἡ σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' οὐδ' αὐμῶς ἐφοβείτο τὰ τρία πρῶτα άτομα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔν ἔγγραφον δύναται ἐνίοτε ν' ἀποκαλύψῃ ὅ,τι ἡ ἀνθρωπίνη γλῶσσα δὲν προδίδει, ἡ κυρία Μαιντενῶν σφόδρα ἀνησύχει διὰ τὴν γαμήλιον ἐκείνην πράξιν, ἣν αὐτὴ ἐπέμεινε νὰ συντάξῃ τότε ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ἔγραψε δὲ εἰς τὸν ἱεράρχην νὰ κομίσῃ αὐτὴν ἐκ Βερσαλλίας, τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν, τὸ πολῦτιμον ἔγγραφον, ἐξ οὗ ἐξήρτατο ἡ τύχη της.

Πόσον μείζων ὅμως θὰ ἦτο ἡ ἀνησυχία της, ἂν ἐγίνωσκε κάλλιον τὰς ἐξεις τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν Παρισίων. Ὁ λίαν κοσμικὸς καὶ πολυάσχολος ἐκείνος ἱεράρχης, ὁ σοφὸς Θεολόγος, ὅστις εἶχεν ἀρκετὴν μνήμη ὅπως ἀποστηθίζει τὰς εὐγλώττους διδασκίας, ἀς ἀπήγγελλεν εἰς τὴν Αὐλὴν καὶ ἀρκετὴν ἐπίσης ὅπως μὴ λησμονῆ τὴν ὥραν τῶν συνεντεύξεων μετὰ τῶν ὠραίων ἀμνάδων τοῦ ποιμνίου του, δὲν ἐτυχέ ποτε νὰ ἐνθυμηθῆ ὅτι τὰ ἔγγραφα εἶνε ἐνίοτε σπουδαῖα, καὶ ὅτι, ὡς αἰεὶ ταῦτα εἶνε ἀρκετὰ σπουδαῖα, τὰ φυλάττον καλῶς, ὡς αἰεὶ εἶνε ὑπερμέτρως σπουδαῖα, τὰ καίουν.

Σοβαρὸν περιστατικὸν τοῦ ἔτυχεν. Ὁ κ. Ἀρλαί ἐνόμισεν ὅτι δὲν εἶχεν ἄλλο τι νὰ πράξῃ, εἰμὴ νὰ χῶσῃ τὸ σπουδαῖον ἔγγραφον εἰς τὸ θυλάκιον τῆς ἀναξυρίδος του. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀντὶ νὰ ἐξαγάγῃ τὸ ἔγγραφον καὶ νὰ τὸ φυλάξῃ εἰς τὰ ἀρχεῖά του, ἐκρέμασε τὴν πολῦτιμον ἀναξυρίδα του εἰς ἓν δωμάτιον προωρισμένον πρὸς τοιαύτην χρῆσιν, περιέχον δὲ τοποθετημένα κατὰ σειρὰν πληθὺν ἀξιολόγων ἐγγράφων, διὰ τὰ ὅποια μόνη ἔνδειξις κατατάξεως ἦτο ἡ ἀρχαιοσύνη τῆς περιεχομένης ἐκαστον αὐτῶν ἀναξυρίδος.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων εἶχε πολλὰς ὑποθέσεις, ὁ κ. Ἀρλαί πρέπει νὰ εἶχε τὸσας ἀναξυρίδας κρεμασμένας εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ὡσὰς ὁ Λούκιος πολεμικὰς χλαμύδας εἰς τὰς ἱματιοθήκας του.

Ἡ κυρία Μαιντενῶν, ἣτις ἐγίνωσκε τὸσα πολλὰ πράγματα, ἠγνώει ἐν τούτοις τὴν λεπτομέρειαν ταύτην. Βεβαίως, ἂν τὸ ἐγνώριζε, δὲν θὰ ἐξέλεγεν ὅπως διοικήσῃ τὴν πρῶτην ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Γαλλίας ἀνθρωπὸν φυλάσσοντα τὸσον κακῶς τὰ ἔγγραφά του, καὶ δὲν θὰ προσεχάλει νὰ εὐλογῆσῃ τοὺς γάμους της ἀνθρωπὸν λησμονοῦντα ἐπὶ τοσοῦτον τὰς ἀναξυρίδας του.

Ἴσως ὅμως ἄλλοι ἐγίνωσκον κάλλιον

τὰς ἐξεις τοῦ ἱεράρχου, ὡς μέλλει νὰ ἴδωμεν.

Λοιπὸν ἡ μαρκησία ἠσχολεῖτο ν' ἀποκτήσῃ καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ πολῦτιμον ἔγγραφον, τὴν μόνην ἔγκυρον ἀπόδειξιν τοῦ συνοικεσίου της, ὅτε ὁ κύριος Λουδοβὸς ἀπῆλθεν ἐκ Βερσαλλίων, ἐπὶ τῇ προφάσει μὲν ὅτι ἔμελλε νὰ διενεργῆσῃ ἐκστρατείας εἰς Φλάνδραν, καθ' ἃ τοῦλάχιστον εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα, ἔργῳ δὲ ὅπως πράξῃ ὅ,τι εἶδομεν, ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῶν Κυανῶν Καλογραίων.

Ἡ κυρία Μαιντενῶν ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς ἀπουσίας ταύτης. Ἀνὰ χεῖρας ἔχουσα τὴν γαμήλιον πράξιν, ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ κοινῶν τοῦ μυστικοῦ τινὰς τῶν ἰσχυροτέρων ἐν τῇ Αὐλῇ φίλων της. Ὁ κύριος δούξ τοῦ Μαιν θὰ εἰργάζετο ὑπὲρ αὐτῆς ἐκ μίσους πρὸς τὸν δούκα τῆς Βουργουνδίας, ὅστις, ἠλικιωμένος, ἤρχιζε νὰ δεικνύῃ μεγάλην ἀγερωχίαν καὶ πολὺ αὐταρχικὸν πνεῦμα. Ἡ στιγμὴ ἦτο καταλληλοτάτη. Οὐδεμία ἰσχυρὰ οἰκογενειακὴ ἐπιρροὴ εὐρίσκειτο περὶ τὸν Λουδοβίκον ΙΔ'. Ἐξηκολούθει ἀκόμη ὁ ἐν Ἰταλίᾳ πόλεμος, καὶ ἐκυφορῶντο σχέδια τινὰ περὶ γενικοῦ πολέμου, ἅτινα, ἂν ἀνεπτύσσοντο, ἔτι μᾶλλον ἠδύνατο νὰ στρέψωσι τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως περὶ σοβαρωτέρας ἐπιχειρήσεις· ὁ Λουδοβὸς ἦτο ἀπών, αὐτὸς ὅστις ἐξίτηι ν' ἀποτρέψῃ τὸν βασιλέα ἀπὸ τῶν ἐρωτῶν διὰ τοῦ πολέμου, ὅπως ἡ κυρία Μαιντενῶν ἦεν αὐτὸν εἰς τὴν εἰρήνην διὰ τοῦ γάμου. Ἐπρεπε νὰ δράξῃ τὴν εὐκαιρίαν ἢ ἄλλως νὰ πεισθῆ ὅτι δὲν ἔμελλε ποτὲ νὰ ἐπανιδῆ αὐτὴν παρουσιαζομένην.

Τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν ἡ εἰδήσις περὶ τῆς νίκης τῆς Σταφφάρδης ἔφθασεν εἰς Βερσαλλίας, ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐπέστρεφεν εἰς τὰ δωμάτιά του διὰ νὰ δειπνήσῃ. Ἦδη γέροντων, ἂν καὶ μόλις πεντήκοντα δύο ἐτῶν τὴν ἠλικίαν, ὁ βασιλεὺς, διέσωζεν ἀκόμη ἕκτακτον κάλλος. Ἀλλ' ἡ ἐγχείρησις ἦν εἶχεν ὑποστῆ κατὰ τὸ 1686, τὸν εἶχε ὅπως τοσοῦτον καταβάλει, μειώσασα τὴν ἕως τότε τὸσον ἀξιοσημειωτὸν θαλερότητά του.

Ὁ βασιλεὺς ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ διαιτήματος τῆς κυρίας Μαιντενῶν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ συνειθίζε νὰ διέρχεται τὰς ὥρας τῆς ἐσπέρας καθ' ἐκάστην, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε παραχωρήσει κατοικίαν ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων του, ἐκεῖθεν τῶν μεγάλων αἰθουσῶν. Εἶχεν ἀφήσει αὐτὴν μὲ τὰς θαλαμηπόλους της ἐτοιμαζομένην νὰ κατακληθῆ, διότι ἡ Μαιντενῶν κατεκλίνετο ἐνωρίς καὶ ἠγείρετο λίαν πρῶι.

Ὁ βασιλεὺς λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κατινά, ἐχάρη σφόδρα· ἐπανεβλῶν δὲ, εἰσῆλθεν εἰς τὰ δώματα τῆς μαρκησίας διὰ ν' ἀνακοινώσῃ αὐτῇ τὸ εὐφρόσυνον ἀγγελμα. Οὐδένα εὗρεν εἰς τὸν προθάλαμον. Ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ βασιλικὴ ἐκείνη ὑπάρχεις ὑπέκλυπεν εἰς αἰφνιδίους ὀρέξεις, πάντοτε ἀνέμενον αὐτόν, ὡσὰς ἤρχετο, ἀφοῦ ἤθελεν ἀπαξ ἀναχωρήσει, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποτεθῆ ὅτι ὁ ἐρχόμενος ἦτο ὁ βασιλεὺς· ὁ κλητὴρ θὰ ἐδίσταζε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὰ δώματα τῆς κυρίας Μαιντενῶν κρατῶν εἰς χεῖρας τὴν ἐπιστολὴν τοῦ νικητοῦ τῆς Σταφφάρδης.

Ἡ μαρκησία, ἄγουσα τὸ πεντηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἠλικίας της κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, διετῆρει ἀθικτὸν τὴν ὑγιᾶ κρᾶσιν, δι' ἣν ἐφθονεῖτο παρὰ πάντων τῶν ἐν τῇ Αὐλῇ ὠραίων γυναικῶν. Ἐφαινετο ὅτι ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐφάμιλλος τῇ θαυμαστῇ Νανῶν. Οὐδεμία ποτὲ γυνὴ ἔσχεν ὠραιότερους βραχίονας καὶ ἀβροτέρας χεῖρας· ἡ ὄσφρις καὶ ὁ κόλπος τοιαύτην ἐκέκτηντο ἐντέλειαν ἕκτακτον, ὥστε ὁ Μέγας Δελφίνος, καθὰ ἐλέγετο, τὸ ἀνεκῆρυζε πανδήμως, ἐν τινὶ ἑορτῇ προσωπιδοφόρων, στρυμώζας, οὕτως εἶπειν, τὴν μαρκησίαν εἰς τὴν εἰσοδὸν μιᾶς τῶν αἰθουσῶν, κατὰ τὸν μέγαν συνωθισμὸν τῶν μεταμφιεσμένων.

Τὰ ὄμματα της ἦσαν τὸσον θαλακτικά, τὸσον τολμηρὰ καὶ τὸσον φωτεινὰ, ὥστε μόνον τὰ ὄμματα τοῦ βασιλέως ἠδύνατο νὰ ὑποφέρωσι τὴν λάμψιν των. Τὸ στόμα, ὅπως οὐκ ἐνεσφιγμένον, ἐνεστέλλετο ὑπὸ ἰδιάζοντος μορφασμοῦ, καλῶς ἀρμόζοντος εἰς τὰ σαρκώδη καὶ ῥόδινα χεῖλη της, ὑπενθυμίζοντος δὲ τὸ διάσημον στραβοστόμιασμα τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων. Ὁ μορφασμὸς αὐτὸς παρεῖχε κάποιαν κίνησιν εἰς τὸ πρόσωπόν της, τὸ συνειθισμένον ἐπὶ τοσοῦτον νὰ μένῃ ἀπαθές, ὥστε ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν οἱ αὐλικοὶ οὐδὲν ἠδύνατο ἐξ αὐτοῦ νὰ διαγνώσωσιν.

Ἡ μαρκησία, ἐνδεδυμένη ἀκόμη, εἰδῆσθαι παρὰ μικρὰν τράπεζαν. Ὁ ζῶμος ἐντὸς ἀργυρᾶς παροφίδος καὶ τινες καρποὶ ἐπὶ ὠραίου ἰαπωνικοῦ δίσκου ἀπετέλουσαν ὅλον αὐτῆς τὸ δεῖπνον. Ὁ Μανσῶ, ὁ ἐπιστάτης τῆς κυρίας Μαιντενῶν, ὑπηρετεῖ αὐτὴν εἰς τὴν τράπεζαν· ἡ μαρκησία ἔτρωγε μετὰ σπουδῆς καὶ ἀφρημένη, βλέπουσα συχνὰ εἰς τὴν θύραν καὶ ἐρωτῶσα γραίαν θεραπαινίδα, ἣτις περιεφέρετο ἐντὸς τοῦ θαλάμου ἀνησυχῶς, ὅσον καὶ ἡ κυρία της, ἀναμένουσα τὴν ἀφιξίν τοῦ κυρίου Ἀρλαί.

Ἡ γυνὴ αὐτὴ ἦν ἀπεκάλου *φιλενάδα* τῆς Κυρίας, καὶ ἣτις ὠνομάζετο Νανῶν Βαλιέν, ἔθεωρετο δύναμις ἐκ τῶν μεγίστων, πρὸ αὐτῆς δὲ προσέκλινον πάντες ἐν τῇ Αὐλῇ. Ἡ Νανῶν εἶχεν ὑπηρετήσῃ τὸν κ. Σκαρρῶν ἐν τῇ ὁδῷ Ἀγίου Ἰακώβου, διετέλει δὲ νῦν εἰς σχέσεις μετὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ἐν Βερσαλλίαις.

— Νανῶν, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἔρχονται;
— Ὁχι, κυρία· καὶ ἐκουράσθηκα νὰ τριγυρίζω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· μ' αὐτὸ δὲν ἔρχονται γρηγορώτερα ἐκεῖνοι ὅπου περιμένονται καὶ κουράζονται ἐκεῖνοι ὅπου περιμένουν, ἀπῆντησε δυσθύμως ἡ *φιλενάδα*.

— Ἀναπαύσου, Νανῶν· εἶπε πράως ἡ μαρκησία· δόσε μου νὰ νιφθῶ καὶ σῆκωσέ τὸ τραπέζι, Μανσῶ. Δὲν σοῦ φαίνεται περιέργον, Νανῶν, ὅτι δὲν ἦλθεν ἀκόμα;

— Οὐ! ὁ παραλυμένος! εἶπε γρυλλίζουσα ἡ Νανῶν.

Ὁ Μανσῶν ἀπεκόμισε τὰ ἐπιτραπέζια σκεῦη, ἡ δὲ Νανῶν προσέφερεν εἰς τὴν

μαρκησίαν ζύμην ἐκ μέλιτος, ὅπως καθάρσῃ τὰς χεῖράς της, μετὰ φωνῆς δὲ παρωργισμένης,

— Μὴ τὸν περιμένετε, εἶπει πέσετε νὰ κοιμηθῆτε καὶ ἂν ἔλθῃ, ἐγὼ θὰ τὸν δεχθῶ ὅπως τοῦ χρειάζεται.

— Ἐλα, ἔλα! μὴ συγχίζεσαι, Νανών. ἄς μὴ κακομεταχειρισθῶμεν τὸν κύριον Ἄρλαϊ, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία ἐν τούτοις εἶνε περίεργον!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐνεφανίσθη ὁ βασιλεὺς.

Ἰδοῦσα τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' ἡ μαρκησία δὲν ἠγέρθη. Ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ στενωχωρία της ὑπῆρξαν τοιαῦται, ὥστε ὁ βασιλεὺς, ἂν δὲν ἦτο ἀπησχολημένος ἐξ ἄλλων σκέψεων, θὰ τὸ παρετῆρει ἀφεύκτως.

Ἔπειτα συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ἀμφιβολία εἰσέδυν εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνην τὴν παλλομένην μόνον διὰ τὸν ἀπόντα. Διηρώτα αὐτὴν μετὰ φρίκης μήπως ἡ τρομερὰ κατηγορία ἦν βάσιμος, μήπως ὁ ἄνθρωπος ὃν ἐλάτρευε παρασυρθεῖς ἐκηλίδωσε τὴν τιμὴν του.

Καὶ ὅποια ἡ πράξις; Δὲν ἐμάντευε. Συνωμοσία ἴσως. Ἐκδικήσις γυναικὸς κατὰ τοῦ ταγματάρχου Βορισώφ, ἀποθέντος τὸ κιβωτιδίον του παρὰ τῷ κ. Δορζέρ, ἐξεπίτηδες ἵνα στήσῃ παγίδα εἰς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Νὰ τί θὰ κάμῃς, ἐπανελάθεν ἡ Ἀλίκη μετὰ σταθερότητος. Τὸ βάλω τώρα θὰ τελειώσῃ. Θὰ μοῦ δώσῃς τὸ ριπίδι μου καὶ τὸ φιαλίδιον ἀπὸ τὸν δίσκον καὶ συγχρόνως θὰ πάρῃς καὶ τὸ γράμμα. Ἐγὼ θὰ πάγω εἰς τὸν πατέρα καὶ σὺ βρῖσκεις πρόφασιν πῶς θὰ καπνίσῃς καὶ πηγαίνεις εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Ἐχει φῶς, καὶ δὲν θὰ σὲ πειράξῃ κανεὶς· ἐκεῖ θὰ διαβάσῃς τὸ γράμμα μου.

— Τὸ γράμμα τοῦ ἐραστοῦ σου! Μὰ τί μὲ θαρρεῖς;

— Διαβάσέ το χωρὶς δισταγμόν. Δὲν ἔχω νὰ κρύψω τίποτε οὔτε νὰ ἐρυθριάσω, διότι ἀγαπῶ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Καὶ ὅταν τὸ διαβάσῃς τότε θὰ ἀποφασίσης τὴν τύχην μου.

— Ἐγὼ! λόγῳ τιμῆς θαρρῶ πῶς ἐτρέλαθης.

— Ἄφες με νὰ τελειώσω. Ἐὰν τὸ γράμμα ἐξηγῇ, καὶ δικαιολογῇ τὴν διαγωγὴν τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ θὰ μοῦ τὸ δώσῃς πρὶν φύγῃς ἀπόψε, καὶ σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι αὐριον θὰ τὸ δεῖξω τοῦ πατέρα. Ἄγδμως νομίζῃς ὅτι τὸ γράμμα τοῦ τὸν καταδικάζει ἢ ἀπλῶς μόνον τὸν κατηγορεῖ. . .

— Λοιπόν;

— Κάψε το καὶ ἔλα ἔπειτα μέσα. Τὰ

μάτια μου θὰ ζητήσουν τὰ ἰδικά σου καὶ μὲ τὸ πρῶτόν σου βλέμμα θὰ μάθω ἂν πρέπει νὰ ἐλπίζω.

Ἄ Μάξιμος ἔσπευδε ν' ἀρνηθῇ διαρρήδην ὅτι δὲν ἐδέχετο τοσοῦτω λεπτὴν ἐντολήν, ἀλλ' ἤδη ἡ ἐξαδέλφη του ἔκρουσε καὶ τὴν τελευταίαν νόται τοῦ Κίρμαϊο καὶ ἠγέρθη λέγουσα ὑψηλοφώνως·

— Τί ζέστη, δός μου τὸ ριπίδι μου.

Ἡ στιγμή ἦν κρίσιμος. Ὁ κύριος Δορζέρ ἐπροχώρει. Ἐν ἔτι βῆμα καὶ θὰ ἔβλεπε τὸ γράμμα.

Ἄ Μάξιμος ἄκων ἀπεφάσισεν, ἔλαβε τὸ γράμμα καὶ λίαν ἐπιδειξίως τὸ ἔθεσεν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ταῦτοχρόνως ἐπέσφερε τῇ Ἀλίκῃ τὸ ριπίδιόν της, ἐνῶ αὐτὴ τὸν ὑπαχάρισται διὰ βλέμματος ἐκφραστικωτάτου.

— Εὐγε, ἀνεψιέμου, εἶπε γελῶν ὁ κύριος Δορζέρ, βλέπω καὶ δεικνύεις σημεῖα προόδου. Μισὴ ὥρα νὰ στρέψῃς τὰ φύλλα τῆς μουσικῆς εἶνε κατὰ τι καὶ ὑποθέτω ὅτι ἔχεις ἀνάγκην νὰ καπνίσῃς ἓνα τσιγαράκι.

Ἐλα ἔλα, πῶς τὸ κατάλαβα!

— Ὅχι, θεέ μου, εἶπε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος ἐπιζητῶν δυσκολίας ὡς πρὸς τὸ σχέδιον τῆς Ἀλίκης. Προτιμῶ νὰ παίξωμε ἓνα οὔτσι.

— Πήγαινε, ὑποκριτά, πήγαινε νὰ καπνίσῃς εἰς τὴν βιβλιοθήκην, παιδί μου. Θὰ εὐρῆς ὠραία σιγάρα τῆς Ἀθάνας ποῦ μοῦ τὰ ἔστειλεν ὁ ἀνταποκριτής μου.

Τὰ πάντα κατὰ τοῦ Μαξίμου συνώμοτον.

Ἡ Ἀλίκη, ἀκούουσα ὅτι ὁ πατήρ της ἐγένετο ἀκούσιως τοῦ συνένοχός της, ἐρριπτεν ἱκετευτικὰ βλέμματα πρὸς τὸν Μαξίμου.

Ἐπὶ τέλους καὶ οὗτος δὲν εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀντιστῇ ἐπὶ πλέον καὶ ἐβάδισε βραδέως ὅπου τὸν ἔστειλλον.

Ἐσκέφθη νὰ συμπαραλάβῃ καὶ τὸν Βινιρὸν, ἂν ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποχρέωσός ἦν τῷ ἐπέβαλλεν ἡ ἐξαδέλφη του. Βεβαίως δὲν ἤθελεν αὐτὴ νὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ ἐπιστολὴ εἰς τὸν Βινιρὸν καὶ ἂν ὁ ταμίαις τὸν συνάδενεν οὐδῶλως θὰ ἐξεπλήσσετο ἡ Ἀλίκη ἂν ὁ ἐξαδελφός της δὲν ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν της.

Ἡ Ἀλίκη ὅμως ὡσεὶ προλαμβάνουσα τὰς σκέψεις του, ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτόν, καθήμενον πάντοτε παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ ἤρξατο ζωηρῶς συνδιαλέξεως.

Ἄ Μάξιμος δὲν εἶχε τὴν σκληρότητα νὰ διακόψῃ συνδιάλεξιν πληροῦσαν τὰς εὐχὰς τοῦ φίλου του.

— Μπα! εἶπε καθ' ἑαυτόν, καὶ θαρρεῖ ἡ ἐξαδέλφη μου πῶς θὰ ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς της. Κάθομαι ἐδῶ πέρα, πίνω κανένα σιγάρο καὶ μετὰ ἓνα τέταρτο πάω, τὴν βρῖσκω σὲ καμμιὰ γωνιὰ καὶ τῆς δίνω τὸ γράμμα της χωρὶς νὰ τῆς πῶ λέξι.

Θὰ νομίσῃ πῶς εἶνε καλὸ σημεῖο, δὲν θὰ καταλάβῃ πῶς εἶνε κλειστὸ ἀκόμη, καὶ θὰ τὸ βάλῃ εἰς τὴν τσέπη της. Ἄμα πάγῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της θὰ θελήσῃ νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ τότε θὰ δῇ καὶ ἄς κἀν ὅ,τι θέλει.

Ταῦτα σκεπτόμενος εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ἐξέλεξεν ἓν σιγάρον Ἀθάνας

καὶ καθήσας ἐπὶ κλιντῆρος προσέβλεπε τὸ σπινθηρίζον πῦρ. Ἡ θέσις ἦν ἐξαιρετὸς πρὸς ρεμβασμούς.

Τὰ συμβάντα τῆς προηγηθείσης νυκτὸς καὶ τῆς σημερινῆς ἀντιπαρῆλθον πρὸ τῶν ἡμικλειστῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ ἐπεισόδια συνεδέοντο πρὸς ἄλληλα διὰ συνδέσμου μυστηριώδους, τὸν ὅποιον δὲν ἔβλεπεν ἔτι. Εἶτα ἡ σκέψις του ἐπανῆλθεν εἰς τὸ γράμμα τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ. Δὲν ἐσκέπτετο κἀν νὰ τὸ ἀνοίξῃ, ἀλλ' ἤδη περίστασις, ἦν δὲν προεῖδεν, ἐπαρουσιάζετο πρὸ αὐτοῦ.

— Ἄν ὅμως αὐτὸς ὁ νέος ὁμολογῇ ὅτι εἶνε ἔνοχος, ἐπιθύρισε, θ' ἀποδώσω μεγάλῃν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἀλίκῃν ἀγαγινώσκων ἐγὼ ἂντ' αὐτῆς τὴν ἐξομολόγησίν του.

— Ναί. . . θὰ κάνω καλὴν πράξιν, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ βέβαιος ἂν ἡ Ἀλίκη θὰ μοῦ τὸ χρεωστῇ. Αὐτὰ τὰ κυρίσια ἔχουσε ἰδιοτροπίαις. Καὶ αὐτὴ μάλιστα ποιδὲς ἔμπορουσε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι θ' ἀρραβωνισθῇ χωρὶς τὴν ἀδειαν τοῦ πατέρα της καὶ ὅτι θὰ μὲ ζητεῖ ἐμένα ὡς μυστικὸς σύμβουλον; Νὰ κάψω τὸ γράμμα τοῦ ἐραστοῦ της ἂν τὸν εὐρῶ ἔνοχον; ὠραία παραγγελία μοῦ δώσε. Θαρρῶ ὅμως πῶς ἔπρεπε ν' ἀποταθῶ εἰς τὸν πατέρα της καλλίτερον. Εἶνε ἀλήθεια ὅμως ὅτι ὁ θεὸς δὲν θὰ ἐφαινόταν καὶ τόσον ἀμερόληπτος, ἐπειδὴ κατ' οὐδένα λόγον θέλει τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Ἐνῶ ἐγὼ θὰ τῆς πῶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν τῆς βεβαιώσω ὅτι εἶνε ἔνοχος θὰ μὲ πιστεύσῃ. Τότε ὁ Βινιρὸν θὰ ἔχῃ τύχην.

Ἡ τελευταία αὐτῆ παρατήρησις ἤξιζε περισσοτέραν μελέτην παρὰ τῷ Μαξίμῳ.

Ἐσκέφθη τὰ εὐτυχῆ ἐπακόλουθα, ἀτινα θὰ συνεπήγετο ἡ μεταβολὴ τῆς δεσποινίδος Δορζέρ ἀναλαβούσης ἀπὸ ἀτυχοῦς ἔρωτος. Ἄπαξ καταπεισθεῖσα περὶ τῆς αἰσχροτύτου τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ἤθελεν ἐπανελθεῖν εἰς αἰσθήματα λογικώτερα καὶ ἵνα μὴ λυπήσῃ τὸν πατέρα της θὰ ἐδέχετο ὡς σύζυγον ἔντιμον προτεινόμενον αὐτῇ νέον.

Ἰποψήφιός δὲ τοῦ κυρίου Δορζέρ ἦν βεβαίως ὁ Βινιρὸν, περὶ οὗ ἡ Ἀλίκη πρὸ ὀλίγου ἔτι ὠμίλει μετὰ συμπαιθείας, σχεδὸν μετ' ἀγάπης.

— Ἐὰν συντελέσω ν' ἀποκλείσω διὰ παντός τὸν κύριον Καρνοέλ, ἐπιθύρισε ὁ Μάξιμος, βέβαια καθιστῶ ἓνα ἀτυχῆ, διότι ὁ Βινιρὸν μὲ ὅ,τι καὶ ἂν λέγῃ εἶνε τρελὸς γὰρ τὴν Ἀλίκα καὶ ἴσως ἴσως δύο μάλιστα εὐτυχεῖς, ἐπειδὴ ὁ Βινιρὸν εἶνε ὁ καλλίτερος τῶν συζύγων, πράγμα, τὸ ὅποιον ἐπὶ τέλους θὰ ἐννοήσῃ καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου. Ναί, ἀλλὰ ν' ἀνοίξω γράμμα ποῦ δὲν εἶνε δικόν μου καὶ νὰ τὸ διαβάσω. . . μολονότι μοῦ ἔδωσε τὴν ἀδειαν ἡ Ἀλίκη εἶνε πολὺ δύσκολον.

Ἐπειτα εἶνε ὅλως διόλου ἀπίθανον ὅτι ὁ Καρνοέλ γράφει εἰς ἐκείνην ποῦ ἀγαπᾷ διὰ νὰ τῆς ὁμολογήσῃ ὅτι ἐκλεψε. Αὐτὰ δὲν τὰ λέγουσιν ποτέ. Πάρα πολὺ ἀπλᾶ σκέπτεται ἡ ἐξαδέλφη μου, ὑποθέτουσα